

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judcătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului Burghilea Mihail, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 02 martie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2017, în cauza penală în privința lui,

Burghilea Mihail

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 29.03.2016-02.03.2017;

instanța de apel: 02.05.2017-24.05.2017;

instanța de recurs: 11.09.2017-20.12.2017,

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 02 martie 2017, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Burghilea M. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu aplicarea pedepsei complementare obligatorie - privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată, Goncear T. a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului a sumei de 1 339,96 lei, cu titlul de prejudiciu material, 250 lei cu titlu de cheltuieli pentru întocmirea acțiunii civile și 5 000 lei, cu titlu de pagubă morală, în rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

1.1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, din 02 martie 2017, a fost înlăturat omisiunea din sentință, prin suplinirea dispozitivului acesteia, fiind dispus respingerea cerinței acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului, a cheltuielilor judiciare suportate de stat în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, la 29.10.2014, în jurul orei 13⁴⁰, Burghilea M., deținând permisul de conducere valabil categoriei mijlocului de transport pe care-l ghida și deplasându-se cu automobilul personal de marca/model „Peugeot Expert” cu n/î CL AP 861, pe bd. Decebal din direcția str. Trandafirilor spre str. N. Zelinski, mun. Chișinău. În timpul deplasării, ajungând în perimetrul imobilului nr. 68, de pe bd. Decebal, conducătorul auto, nu a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizau condițiile rutiere, existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și nivelul de organizare al traficului rutier, de care va trebui să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalității de conducere a vehiculului, prin ce a încălcat cerințele art. 22 din Legea nr. 131-XVI din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, continuând deplasarea și ca urmare a comis tamponarea pietonului, Goncear T., care traversa partea carosabilă a bd. Decebal, din dreapta spre stânga relativ deplasării automobilului, la trecerea de pietoni.

În rezultatul accidentului rutier conform raportului de expertiză medico-legală nr. 3076/D din 06.01.2016, lui Goncear T., i-au fost cauzate vătămări corporale grave.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și avocatul Pruteanu N. în numele inculpatului, care au solicitat:

procurorul, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa principală să fie suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

Încasarea din contul inculpatului în contul statului a cheltuielilor judiciare suportate în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate, în sumă de 84 lei.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat următoarele motive:

- pedeapsa aplicată inculpatului este vădit neproportională faptelor comise și urmărilor produse, cu abatere de la criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 75 Cod penal, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată trebuia să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei acestuia, circumstanțe de care instanța de judecată nu a ținut cont, având

în vedere că Burghelea M. este învinuit de comiterea unei infracțiuni grave, care atentează la relațiile sociale cu privire la securitatea circulației rutiere, acțiuni care au provocat vătămări grave a integrității corporale și a sănătății victimei, prin manifestarea nerespectării și încălcării prevederilor RCR.

- fapta infracțională incriminată inculpatului s-a manifestat prin tamponarea pietonului în timp ce acesta traversa regulamentar carosabilul;

- cheltuielile de judecată suportate de către stat în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate, în sumă de 84 lei urmează a fi încasate de la inculpat, în temeiul art. 227, 229 Cod de procedură penală.

avocatul Pruteanu N., în numele inculpatului, a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal în temeiul art. 391 alin. (1) p. 6) Cod de procedură penală, în coroborare cu prevederile art. 275 pct. 4) Cod de procedură penală și respingerea acțiunii civile în privința inculpatului, sau casarea parțială a sentinței în latura stabilirii pedepsei, cu aplicarea unei pedepse mai blânde, inclusiv sub formă de amendă și excluderea aplicării pedepsei complementare, precum și respingerea acțiunii civile înaintate în cauză.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat următoarele argumente:

- prima instanță neîntemeiat a respins solicitarea apărării privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 78 alin. (2), 79 Cod penal, or, cauza a fost examinată în procedură simplificată, astfel, instanța nu a ținut cont că leziunile cauzate părții vătămate au fost provocate nu de impactul cu mijlocul de transport, dar în rezultatul dezechilibrării și lovirii prin cădere;

- în privința inculpatului urmează a fi stabilite și alte circumstanțe atenuante (*boala de care suferă (XXXXX), prezența la întreținere a trei copii minori, precum și comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni*);

- la momentul comiterii infracțiunii în privința părții vătămate a fost stabilit 0,83 % alcool în sânge;

- prejudiciul material cauzat părții vătămate i-a fost reparat;

- mărimea prejudiciului invocat, este exagerat de mare în raport cu circumstanțele cauzei;

- în privința inculpatului sunt aplicabile prevederile Legii nr. 210 din 29.07.2016, deoarece prejudiciul material, care în speță este probat, urmează a fi încasat de la Compania de Asigurări, iar de către inculpat prejudiciul moral în mărime de 5 500 lei, a fost reparat.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2017, a fost respins ca nefondat apelul procurorului, admis apelul declarat de către partea apărării, casată sentința în partea admiterii acțiunii civile, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată, privind repararea prejudiciului

material, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului acesteia să se pronunțe instanța de judecată, în procedură contencioasă. În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

5. Instanța de apel verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului a constatat că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

De asemenea, instanța de apel a reiterat că, prezenta cauză penală a fost examinată de către prima instanță în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, din care considerente instanța de apel a notat că, prima instanță în mod incorect a reținut în calitate de circumstanță atenuantă - recunoașterea vinovăției, or, recunoașterea vinovăției atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că, aceleiași situație de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

În astfel de circumstanțe, instanța de apel a conchis că, numirea pedepsei sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a acesteia în baza art. 90 Cod penal de către prima instanță este o pedeapsă rațională și echitabilă, cât și proporțională faptei prejudiciabile comise în coraport cu gravitatea infracțiunii comise și personalitatea inculpatului.

În contextul celor relatate, instanța de apel a respins argumentele acuzatorului de stat cu referire la blândețea pedepsei penale aplicate inculpatului, or, în speță nu se constată careva circumstanțe care ar agrava situația inculpatului și ar impune stabilirea unei pedepse mai aspre. Instanța de apel a menționat că o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Totodată se constată că în ședința de judecată în apel partea vătămată a declarat că nu dorește ca inculpatul să stea în închisoare, întrucât acțiunile lui nu au fost intenționate.

Tot în acest context, de către instanța de apel au fost respinse ca fiind nefondate argumentele apărării privind aplicarea față de inculpat, a unei pedepse mai blânde, sub formă de amendă, cu excluderea aplicării pedepsei complementare, dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, or, după cum rezultă din sancțiunea normei incluse la art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, aceasta prevede doar o singură pedeapsă principală - *închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până*

la 4 ani. Respectiv, în speță aplicarea pedepsei complementare, privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport este obligatorie, iar sancțiunea normei nu prevede dreptul instanței de a aplica pedeapsa complementară, aplicarea ei fiind obligatorie pentru astfel de infracțiuni.

Astfel, instanța de apel a conchis că, în speță nu se pretează rigorilor legale privind aplicarea față de inculpat, a unei pedepse sub formă de amendă.

Totodată, instanța a conchis că în speță nu sunt aplicabile nici prevederile art. 78 alin. (2) Cod penal, or, circumstanțele atenuante stabilite nu sunt în măsură să determine înlăturarea aplicării pedepsei complementare, iar sancțiunea normei stabilește obligativitatea aplicării pedepsei complementare.

În cât privește aplicabilitatea în speță a prevederilor art. 79 Cod penal, ca și circumstanță excepțională faptul că inculpatul suferă de XXXXX. Instanța de apel a considerat neîntemeiată această solicitare în condițiile în care inculpatul a invocat în calitate de cauză a producerii accidentului anume faptul că, a simțit o durere puternică în regiunea spatelui din cauza operației suferite prin care i-a fost înlăturat un rinichi, neavând posibilitatea de a frâna brusc și evitarea tamponării părții vătămate. În aceste condiții boala inculpatului constituie o circumstanță care ar putea provoca și alte incidente similare, astfel că privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport se impune fiind imperativă, iar în speță nu poate fi tratată ca o circumstanță excepțională.

De asemenea, nu pot constitui circumstanțe excepționale în accepțiunea art. 79 Cod penal, circumstanțele atenuante consemnate la art. 76 Cod penal, or, același împrejurări li se acordă o dublă valență juridică, ceea ce este inadmisibil.

În cât privește solicitarea apărării privind emiterea unei hotărâri de încetare a procesului penal în privința inculpatului, în temeiul art. 391 alin. (1), p. 6) Cod de procedură penală în coroborare cu prevederile art. 275 pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de apel a menționat că, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, în cazul dedus judecății astfel de circumstanțe nu s-au constatat.

Tot în acest context, după cum rezultă din materialele cauzei, partea vătămată, are pretenții față de inculpat, ori deși a înaintat o acțiune civilă, în care a solicitat să fie examinată starea sănătății ei, acest lucru nu a fost luat în considerare. Totodată partea vătămată a indicat că deși a fost acordat de către inculpat suma de 5 500 lei, ea a fost traumată psihologic și are pierderi de memorie, declarații din care rezultă că părții vătămate nu i-a fost recuperat întru tot prejudiciul suportat, motiv din care în speță nu se atestă întrunirea condițiilor prevăzute de *Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM.*

Analizând în continuare argumentele apelanților asupra acțiunii civile înaintate de către partea vătămată, instanța de apel a constatat că acesta își găsește confirmarea la judecarea apelului declarat, existând motive temeinice de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea respectivă, considerând necesară admiterea în principiu a acțiunii civile înaintate, dat fiind faptul că pentru stabilirea exactă a sumei despăgubirilor cuvenite, inclusiv din perspectiva Legii nr. 414-XVI din 22.12.2006, apare necesitatea de a administra probe suplimentare.

În cât privește solicitarea procurorului privind punerea în sarcina inculpatului a cheltuielilor de judecată, instanța de apel a considerat că, cheltuielile invocate urmează a fi trecute în contul statului, întrucât sunt cheltuieli suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului judiciar, or, ele au fost suportate în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Pruteanu N. în numele inculpatului, care invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal în privința inculpatului, în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în coroborare cu prevederile art. 275 pct. 4) Cod de procedură penală și respingerea acțiunii civile înaintate în cauză, cu aplicarea prevederilor *Legii 210 din 29.07.2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM*, sau casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei, cu aplicarea unei pedepse mai blânde, inclusiv sub formă de amendă, cu excluderea aplicării pedepsei complementare și respingerea acțiunii civile înaintate în cauză.

În motivarea recursului ordinar, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că:

- cauza penală a fost examinată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală;

- conform procesului-verbal de cercetare la fața locului, automobilul implicat deteriorări exterioare nu are (f.d. 33,35, vol. I), conform schemei, inculpatul se afla pe banda extremă din stânga (f.d. 34, vol. I), în dreapta lui fiind încă 2 benzi de deplasare pe care mijloacele de transport stopau, fiindcă era ambuteiaj. Leziunile cauzate părții vătămate au fost provocate nu de însăși impactul cu mijlocul de transport, dar la momentul impactului aceasta a fost dezechilibrată și s-a lovit prin cădere;

- inculpatul s-a căit sincer de cele comise, nu se află la evidența medicului narcolog, la momentul comiterii accidentului rutier era treaz, a compensat părții

vătămate prejudiciul suportat în mărime de 3 500 lei, în acest sens fiind întocmită recipisa, precum și suma de 2 000 lei, astfel, în speță fiind aplicabile prevederile art. 76 lit. e) Cod penal, totodată, inculpatul are la întreținere 3 copii minori și a comis pentru prima oară o faptă pasibilă răspunderii penale;

- inculpatul este invalid pe motiv de boală, fiind diagnosticat cu XXXXX (f. 104, 105, vol. I);

- partea vătămată la momentul comiterii accidentului se deplasa în fugă și se afla în stare de ebrietate, având 0.83 % concentrația de alcool în sânge (f. 64, vol.I);

- din întreg spectrul de circumstanțe atenuante expuse supra, instanța de judecată a reținut numai recunoașterea vinovăției și căința sinceră;

- conform art. 78 alin. (2) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa complementară, prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, poate fi înlăturată;

- instanța de apel a admis în principiu acțiunea civilă, lăsând instanța civilă să se expună asupra cuantumului acesteia;

- CA „Moldasig” S.A. este responsabilă pentru compensarea prejudiciului material suportat de partea vătămată în virtutea prevederilor art. 15 alin. (2) al Legii 414 din 22.12.2006;

- instanța de fond a dispus încasarea prejudiciului moral în proporții exagerat de mari în raport cu circumstanțele cauzei;

- conform materialelor cauzei, inculpatul a compensat prejudiciul moral cauzat părții vătămate la etapa urmăririi penale, în mărime de 5 500 lei;

- instanța de judecată a dispus suplimentar încasarea sumei de 5 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în total inculpatul fiind obligat să restituie 10 500 lei;

- partea vătămată nu a prezentat instanței de judecată nici o dovadă care ar permite aprecierea cuantumului prejudiciului moral cauzat.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, recurentul își întemeiază recursul în baza pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii, fiind legală și întemeiată.

Colegiul penal atestă că, autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Burghilea M., din care considerente nu se va pronunța referitor la aceste aspecte, însă critică hotărârea contestată în partea stabilirii pedepsei, solicitând încetarea procesului penal intentat în privința inculpatului, în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în coroborare cu prevederile art. 275 pct. 4) Cod de procedură penală, precum și respingerea acțiunii civile înaintate în cauză, cu aplicarea în privința inculpatului a prevederilor *Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM*, sau numirea unei pedepse mai blânde, inclusiv sub formă de amendă, cu excluderea aplicării pedepsei complementare.

Colegiul penal consideră că, temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată, că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate, apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea condamnării inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate.

Mai mult, instanța de recurs, analizând textul deciziei atacate constată că, la stabilirea pedepsei instanțele ierarhic inferioare au acordat deplină eficiență prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel motivându-și soluția în sensul art. 415 Cod de procedură penală, just menținând sentința atacată în partea respectivă.

Din aceste considerente, Colegiul penal va respinge ca fiind neîntemeiată solicitarea recurentului privind încetarea procesului penal în privința

inculpatului, în temeiul art. 391 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală în coroborare cu prevederile art. 275 pct. 4) Cod de procedură penală, or, conform prevederilor art. 391 pct. 6) Cod de procedură penală, *sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală*, în cauza deferită astfel de circumstanțe nu s-au constatat.

Totodată, instanța de recurs constată că, în speță nu se atestă nici întrunirea condițiilor prevăzute de *Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM*, or, după cum rezultă din materialele cauzei, partea vătămată, are pretenții față de inculpat, deoarece prejudiciul cauzat în urma accidentului nu i-a fost recuperat întru totul.

Colegiul penal va respinge ca fiind neîntemeiată și solicitarea recurentului privind numirea inculpatului unei pedepse mai blânde, inclusiv sub formă de amendă, cu excluderea aplicării pedepsei complementare.

Astfel, Colegiul penal reține că, sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, prevede doar o singură pedeapsă principală - închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani.

Așadar, lui Burghelea M. în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de la 2 ani, cu aplicarea pedepsei complementare obligatorie - privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, în speță aplicarea pedepsei complementare „privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport”, este obligatorie și în consecință nu se pretează rigorilor legale cerința recurentului privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de amendă, cu excluderea pedepsei complementare.

Totodată în speță nu sunt aplicabile nici prevederile art. 78 alin. (2) Cod penal, or, circumstanțele atenuante stabilite nu sunt în măsură să determine înlăturarea aplicării pedepsei complementare, iar sancțiunea normei stabilește obligativitatea aplicării pedepsei complementare.

În cât privește aplicabilitatea în speță a prevederilor art. 79 Cod penal, Colegiul penal conchide că, circumstanțele la care face trimitere recurentul nu pot fi reținute ca fiind excepționale.

De asemenea, nu pot constitui circumstanțe excepționale în accepțiunea art. 79 Cod penal, circumstanțele atenuante consemnate la art. 76 Cod penal, deoarece se acordă o dublă valență juridică aceluiași împrejurări, ceea ce este inadmisibil.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de apel în mod just a menținut sentința primei instanțe, concluzionând că la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de fond echitabil a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei și anume: *gradul prejudiciabil al faptei comise, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea*, corect menționând că scopul pedepsei poate fi atins fără punerea în executare a pedepsei.

La acest capitol, Colegiul penal consideră necesar de a remarca și acel fapt că, modificarea pedepselor și regimului de executare ar constitui o reacție disproporționată în aplicarea legii penale sau o încurajarea a comportamentului infracțional de acest gen.

Revenind la conținutul recursului declarat, Colegiul penal reține că, conform prevederilor art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Iar potrivit alin. (2) a normei menționate, persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot intenta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin: 1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală; 2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum și repararea bunurilor deteriorate; 3) compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală; 4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale.

Totodată, conform art. 221 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează în baza cererii scrise a părții civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. Acțiunea civilă se intentează față de bănuit, învinuit, inculpat, față de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau față de persoana care poate fi responsabilă de acțiunile învinuitului, inculpatului.

Astfel, în rezultatul accidentului rutier, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 3076/D din 06.01.2016, părții vătămate, Gonciar T., i-au fost cauzate vătămări corporale grave.

Pe parcursul examinării cauzei, în cadrul ședinței de judecată partea vătămată a înaintat acțiune civilă împotriva inculpatului, prin care a solicitat încasarea sumei de 5 000 lei, cu titlu de prejudiciu material, 15 000 lei cu titlu de

prejudiciu moral și 250 lei pentru cheltuielile suportate la întocmirea cererii de chemare în judecată.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus casarea sentinței în partea admiterii acțiunii civile înaintate de către partea vătămată, expunându-se argumentat din motivul cărei erori de drept urmează de pronunțat o nouă hotărâre în partea respectivă, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Din aceste considerente, Colegiul penal va respinge ca fiind neîntemeiată solicitarea recurentului privind respingerea acțiunii civile înaintate de către partea vătămată, or, prejudiciul cauzat acesteia nu a fost recuperat întru totul, deși inculpatul i-a acordat suma de 5 500 lei, Goncear T. a fost traumată psihologic și are pierderi de memorie.

Cât privește argumentul recurentului precum că, CA „Moldasig” S.A. este responsabilă pentru compensarea prejudiciului material suportat de către partea vătămată, Colegiul penal reține că, inculpatul a avut încheiat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto cu CA „Moldasig” S.A., care a fost atrasă în calitate de parte civilmente responsabilă în cauză.

În referința înaintă de către reprezentantul CA „Moldasig” S.A. a indicat că, nu a fost deschis dosarul de daune în condițiile *Legii nr. 414-XVI din 22.12.2006 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule*, astfel în speță fiind necesară elucidarea întinderii prejudiciilor care se repară de către asigurator, fapt reținut corect de către instanța de apel.

Din considerentele menționate supra, Colegiul penal apreciază ca fiind corectă soluția instanței de apel privind admiterea în principiu a acțiunii civile înaintate de către partea vătămată, în partea încasării prejudiciului material, or, conform art. 225 alin. (3) Cod de procedură penală (*în vigoare la data adoptării sentinței în cauză*), dacă la soluționarea acțiunii civile, pentru a stabili suma despăgubirilor convenite părții civile, apare necesitatea de a amâna judecarea cauzei pentru a se administra probe suplimentare, instanța poate să admită în principiu acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Concomitent, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului părții apărării și argumentele expuse în recurs au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel pe deplin le-a examinat și, apreciind toate probele în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor și a căror reiterare nu mai este necesară (*jurisprudența CtEDO, cauza Re bait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

Prin urmare, instanța de recurs conchide că concluziile la care a ajuns instanța de apel privitor la menținerea sentinței în partea pedepsei aplicate inculpatului și casării acesteia în partea admiterii acțiunii civile înaintate în

cauză, sunt obiective și întemeiate, nefiind identificată prezența vreunei erori judiciare invocate de recurent, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei contestate.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului Burghelea Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2017, în cauza penală în privința lui *Burghelea Mihail*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 decembrie 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti